

[Holger K. Nielsen]

Hvad der imidlertid også er korrekt, er, at Danmark bliver taberen i dette spil. Dette problem burde efter vores mening have optaget en langt større plads i ministerens besvarelse. Sammenbruddet i Athen ændrer ikke ved den kendsgerning. Danmark har fået en foreløbig frist, men intet tyder på, at vi vil stå stærkere i de kommende forhandlinger. Vi vil få store tab på ændringerne i landbrugspolitikken. Vi ved, at der blev fremlagt kompromisforslag i Athen. I dag har vi i folketinget fået en henvendelse fra Landbrugsrådet, som hævder, at der på topmødet blev fremlagt adskillige kompromisforslag, som ifølge Landbrugsrådet hver gang medførte, at forslagene blev dårligere set med dansk landbrugs øjne.

I Det Ny Notat fra i fredags hævdes næsten det samme, og der er i øvrigt en forbløffende overensstemmelse mellem de informationer, vi har fået fra Landbrugsrådet, og den artikel, der har været i Det Ny Notat vedrørende de kompromisforslag, der blev diskutert i Athen.

Det påstås i Notat, at kompromisforslagene vedrørende landbrugspolitikken ville medføre en samlet nedgang i den danske nettostilling på 1,4 mia kr. Det er også et tal, der har været nævnt i Ekstra Bladets reportage fra Athentopmødet.

Hvad der for mig er vigtigt, er at få fastslået, om Danmark havde givet disse kompromisforslag sin tilslutning. Var det udelukkende Margaret Thatcher, som blokerede forhandlingerne? Ville der være kommet et forlig, hvis ikke Thatcher havde sat sig imod?

Hvis Danmark havde accepteret et forlig på det nævnte grundlag og med et tab i den nævnte størrelsesorden, er det for mig at se ret alvorligt, og det vil efter min bedste vurdering påvirke den danske stilling over for EF, således at forudsætningerne for vort medlemskab er væk. Som bekendt var det de lovede økonomiske fordele, som i 1972 afgjorde det danske medlemskab, og det er i alt fald disse, der har været socialdemokratiets argumentation for fortsat medlemskab.

Hvordan vi end vender og drejer sagen, vil det ikke længere være muligt at argumentere for medlemskabet ud fra disse økonomiske fordele.

Herved bliver spørgsmålet om EF et politisk spørgsmål. Det burde det efter vores me-

ning have været hele tiden, men nu bliver det det i højere grad, og det betyder for øvrigt også, at EF-modstanden må være et politisk spørgsmål.

Lad mig vende tilbage til finansieringsspørgsmålet. Også her er Danmark klemmt. Jeg deler for så vidt den opfattelse, at det britiske budgetproblem er et kunstigt problem, som briterne har været i stand til at give politisk betydning. På det juridiske plan har briterne ingen rettigheder. De betaler lige så meget, som de er forpligtede til, hverken mere eller mindre. Man kan derfor godt stille det spørgsmål, om det er klogt, at Danmark har spillet ud med et forslag til konvergensfond, som reelt accepterer briternes problemstilling, nemlig at et lands nettostilling skal være afgørende ved opgørelsen af fordele og ulemper. Det skal selvfølgelig indrømmes, at Kommissionens forslag er langt alvorligere, i første række ved at det bygger på en differentieret momsats.

Jeg vil gerne høre, om det efter regeringens opfattelse er juridisk holdbart at operere med differentierede momsats. Jeg vil gerne have en helt præcis holdning fra regeringen til, om den under nogen omstændigheder kan acceptere en differentieret moms, også selv om det skulle komme til at indgå som et led i det danske forslag til konvergensfond, således som det har været fremme.

Et vigtigt punkt i forhandlingerne er spørgsmålet om at hæve momsloftet. Dette påstås at være nødvendigt, fordi EF er ved at gå bankerot, og fordi en række kræfter ønsker nye politikker udviklet.

SF er imod enhver hævelse af momsloftet. I en tid, hvor vi oplever voldsomme nedskæringer i de offentlige udgifter i Danmark, og hvor vi diskuterer den mest asociale finanslov i mands minde, føler vi det ærlig talt amoralsk, at der skal overføres flere penge til EF, for vi har ikke tillid til, at pengene ligger bedst i EFs lommer. Som det fremgår af adskillige beretninger fra EFs revisionsret, er EFs administration af pengene højst lemfældig – det er en sag, som også har været fremme i Ekstra Bladet og forleden i dagbladet Information.

Når det hævdes også fra socialdemokratiske side, at der skal sættes mere på nye politikker, f.eks. forskning i EF, synes jeg, at det vedrørende forskningen er værd at sætte fokus på de enorme problemer, der har været i